

Mike McCormack

Oase solare

Traducere din limba engleză
și note de Veronica D. Niculescu

POLIROM
2020

dă-mi voie să termin, lasă-i să se gândească o clipă la asta și dacă nu se răzgândesc atunci spune-le care crezi tu că vor fi urmările – spune-le că la un moment dat în viitorul apropiat, anul ăsta sau la anul, o să primească un raport despre un accident, întocmit de Poliție sau de Autoritatea Rutieră, din care o să reiasă că de vină pentru ciocnire e cel care-a hotărât să pună suprafața aia pe un drum drept care trece printr-un sat unde limita de viteză-i de optzeci de kilometri la oră și

figura lui Casey a înflorit într-un zâmbet larg
să le pasăm responsabilitatea

exact, și-atunci n-o să ne mai frece atâta cu suprafața aia dacă o să credă că există riscul să-și vadă numele târât în niște proceduri judiciare păgubitoare

o să le cam dea de gândit

iar scrisoarea te pune la adăpost în caz c-o să aibă loc vreun accident

ar trebui să meargă, a zis Casey, deschizând ușa și dând din cap de parcă vedea deja problema rezolvată, în tot cazul o să încerc, mulțumesc Marcus

nici o problemă, să mă ții la curent
o să te țin, stai liniștit

și a tras ușa după el și-a plecat, lăsându-mă să savurez senzația liniștitoare că făcusem treabă bună în rolul șefului mai vîrstnic și mai înțelept, transmisesem mai departe ponturile meseriei, un sentiment plăcut care a durat până la sfârșitul zilei, când am lăsat o grămadă de facturi la departamentul de contabilitate de vizavi în drum spre mall unde

câțiva trecători traversau gazonul și doi puști în uniformă de școală își pasau o minge, întreaga seară fiind încărcată de acea senzație de sfârșit de iarnă când încă nu s-a făcut de-a binelea primăvară și cine știe de ce am hotărât să dau o tură rapidă până la Keeva ca să văd care-i treaba pe șantierul cu

podul, era un drum plăcut și n-avea cum să strice dacă aruncam o privire, mă puneam la curent cu situația, aşa că m-am suit în mașină și-am pornit radioul, potrivindu-l pe ce ascult și acum

Midwest Radio

ritmul însingurat al muzicii country purtat de unde, ceva ciudat și nelalocul său în melodiile și-n versurile lacrimogene care se rotesc prin bucătărie la ora asta din zi, atmosfera cântecului fiind mai potrivită serilor lungi când se lasă întunericul și acea răceală a însingurării tipică muzicii country dar sigur că

nu muzica, ci eu sunt cel nelalocul său, căci sunt atât de rar acasă într-o zi lucrătoare cum e acum și e greu de zis ce muzică se difuzează în mod normal la ora asta când
stau la masă și

las cântecul să mă străbată ca un șuvi constant dintr-o lume a tristeților suportabile, o lume unde stările proaste vin însotite de-o melodie și pot să fie transpusă în versuri, pod și cor, care se pot cânta după pofta inimii cu exact acea cantitate de regret care-ți permite să simți că, în ciuda singurătății, faci totuși parte dintr-o dramă umană mai amplă și că asta-i o relație de înrudire veritabilă, mai prețioasă și mai sinceră decât ascultatul știrilor sau cititul ziarului, să îi ascultă pe

Hank sau Waylon sau George și

să știi că faceți parte cu toții din tristețea lumii, cu pierdere și dezmagirile ei conturate în cântecele lui

Hank și Waylon și George deci

era puțin după patru și jumătate când m-am suit în mașină și-am pornit spre Keeva, se însera și dealurile din depărtare de sub nori se tot apropiau în ploaia care a început să cadă mai întâi monoton în primii trei kilometri, dar apoi răpăind în imense perdele albastre până când am ajuns la pod, ceasul de pe bord îmi spunea că e cinci fără zece, douăzeci de minute

după terminarea programului și cu siguranță oamenii strânseseră și plecaseră acasă, ceea ce era bine căci preferam să inspectez șantierul de unul singur, aşa că am tras pe o margine a șoselei, chiar dincoace de opritori și de banda de avertizare ce împrejmua șantierul de la pod și-am coborât geamul ca să mă uit fiindcă acum totul era prea ud ca să mai ies și să mă plimb pe-acolo, ploaia răpăia pe capotă și ștergătoarele măturau parbrizul, dar puteam vedea îndeajuns că să-mi dau seama că lucrarea se reluase aşa cum promisese Keville, plăcile de beton erau acum așezate la locul lor, așternute în spațiul dintre stâlpi, sprijinite de grinzi de oțel, cu toată structura de rezistență terminată, aşa că dacă vremea se îmbuna avea să dureze mai puțin de două săptămâni până să încheie cu totul, să paveze, să finiseze și să asfalteze bucătile de drum din ambele capete, două săptămâni dacă totul mergea bine, toată treaba terminată până la vacanța bancară din acel weekend, ca Halloran și Lavelle să fie încântați și să nu mă mai sune și să mă fută la cap și tocmai când mă gândeam la asta

am văzut o formă venind spre mine prin ploaie, la început doar o umbră galbenă prin parbriz înainte să se contureze și să devină un om în pelerină de ploaie și cizme de cauciuc, cu stropii de apă ricoșând din el, ultimul lucru pe care voi am să-l văd la ora aia totuși am coborât geamul și el s-a sprijinit cu o mâna de capotă și s-a aplecat cu figura aspră a unuia obișnuit să stea pe-afară pe orice fel de vreme, apoi întindu-se prin geam și apropiindu-se ca să-mi zică

da' rău plouă

da, rău mai plouă

trebuia să vină și-asta

ce cauți aici pe aşa o vreme

am văzut mașina, mi-am dat seama că ești tu

nimic nu-ți scapă

nu, absolut nimic
nu-i grozavă prognoza, n-o să stea până la mijlocul săptămâñii viitoare
ce porcărie a zis, cu ploaia șiroind pe el
de vreme ce îl facem acum și nu la vară
e-un pic prea devreme de zis
bănuiesc
și aici răbdarea mea s-a terminat aşa că mi-am spus că-i
vremea să trec la subiect și să-l confrunt cu situația
n-ai venit până aici pe ploaia asta ca să vorbești cu mine
despre vreme
ai remarcat asta
aș remarcă și chestii mai mărunte
te cred
care-i treaba
mă gândeam
la ce te gândeai
mă gândeam doar că aproape ai terminat cu podul, încă
o săptămână sau două și-o să scapi de povestea asta și
ce-i drept merge bine, dar ce interes ai tu în toată afacerea
mă gândeam doar că toată piatra aia de la podul vechi,
p-aia trebuie s-o aruncați undeva
probabil
păi, ai economisi timp și bani dacă ai vârsa-o la poalele
dealului ăluia, e aici aproape și ai putea s-o tragi acolo și s-o
lași după poartă și
m-am prins imediat la ce se gândeau, granit tăiat la unu
cincizeci tona, câteva mașini basculate pe terenul lui ar fi o
achiziție frumușică și
te-ai asigura tu că nu se aruncă
eu mă gândeam doar că
te gândeai
și acum rânjea la mine, știind prea bine că oferta lui era
într-adevăr avantajoasă pentru amândoi dar că pentru el va

fi o lovitură grasă, între cincizeci și șaizeci de tone de granit tăiat basculat pe terenul lui astfel încât să poată lucra cu el ce poftește sau să-l vândă cu un profit frumos, știind amândoi că ar fi mult mai ieftin să-l răsturnăm pe pământul lui la mai puțin de cincizeci de metri de unde zacea acum, în loc să-l încărcăm și să-l transportăm treizeci de kilometri până la groapa de gunoi din capătul îndepărtat de la Castlebar, totuși nu eram dispus să cedezi, ceva din oportunismul lui fățiș mă enervase, o parte din mine se zbârlise aşa că mi-am dat seama pe loc că n-aveam să accept azi, în tot cazul nu în seara asta, ceea ce nu însemna că n-aveam să-o fac cândva în viitor căci știam că avea dreptate în ce spusesese, dar chiar și aşa, ăsta era unul dintre lucrurile care mă îngrețoșau la munca mea – fiecare bou vrea câte ceva – și chiar dacă puteam să-i îngreunez toată treaba în mod legal, amintind de tot felul de clauze de asigurare ale mașinilor aflate sub contracte publice care pătrund pe terenuri private și de toate hotărârile alea locale privind aruncarea ilegală a deșeurilor, m-am mărginit să închei zicând

lasă pe mine, o să văd ce pot face

super, a zis el și a plesnit capota mașinii ca și cum treaba era aranjată

ce mai face vecinul tău, nu l-am zărit când am oprit
Thomas

Thomas, erau trase perdelele

n-ai de unde să știi cu omul ăla, poate că încă n-a ieșit din bârlog, are el orele lui

mai dansează

da, diseară o să fie la Digger Jay's

nu pare să-și fi adus o femeie în casă

nu

n-o să facă vreo prostie bătrânul Thomas

poți să fii sigur de asta, bine te las

mai vorbim
super
ai grijă

și a plecat fără nici o apăsare, ploaia cădea în continuare în timp ce el se estompa în oglinda retrovizoare, cu pelerina de ploaie galbenă devenind o pată de lumină când am întors mașina și-am pornit înapoi pe unde venisem, drumul m-a dus pe lângă casa lui, în jurul căreia era un talmeș-balmeș de nisip și blocuri de piatră și-un mixer de ciment cu o cazma sprijinită de el și-am văzut că omul își ridică o extensie în partea stângă, o adăugire considerabilă deja tencuită și cu țiglele puse, schela era încă acolo ca și banda albastră de pe ramele ferestrelor în timp ce mai încolo undeva într-o parte se vedea o grămadă mare de pământ unde săpase în coasta din spatele casei să facă loc pentru extensie aşa încât acolo rămăsesese o terasă joasă, abruptă, unde coasta se termina brusc și era ușor de văzut ce intenționa să facă cu piatra – voia s-o folosească pentru a zidi terasa aceea în aşa fel încât pământul să nu-i alunece peste casă dacă se umplea de apă, piatra grea avea să susțină coasta pe toată porțiunea din spatele casei și dacă mai rămânea ceva putea fi folosită pentru decorarea grădinii care se întindea din fața casei până la șosea și acum pricepeam la ce se gândeau, cum

avea să intre pe terenul lui cu încărcătorul și să aducă piatra până în spatele casei unde o să trudească la ea în lunile secetoase de vară, bătând, aranjând și îndreptând, zidind strat cu strat în aşa fel încât totul să fie în avantajul lui, avea să termine toată treaba înainte să se strice vremea, cu zidul definitiv și arcuit și câteva mii economisite în afacere, întregul proiect mi-era atât de limpede în cap încât

chiar dacă admiram într-o oarecare măsură genul de oportunism ce-l făcuse să vină pe ploaie și să vorbească cu mine înțelegeam că aici era și ceva zgârcenie, mentalitatea